
**Θέσεις για τις
εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις
και την
πανεπιστημιακή αστυνομία**

Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής

Περιεχόμενα

- ◆ Προλογικό σημείωμα.....4
- ◆ Για το νέο νομοσχέδιο σχετικά με την τριτοβάθμια εκπαίδευση.....7
- ◆ Καμία ανοχή στην παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ στις πανεκπαιδευτικές διαδηλώσεις.....15
- ◆ Αγωνιστικό κάλεσμα στους δρόμους ενόψει της ψήφισης του νέου νομοσχεδίου.....18
- ◆ Για τις διαδηλώσεις της 10ης Φεβρουαρίου.....22
- ◆ Να κάνουμε τα πανεπιστήμια κάστρα αντίστασης και αγώνα.....26

Προλογικό σημείωμα

Η ψήφιση του νομοσχεδίου Κεραμέως κατά την περσινή χρονιά πυροδότησε ένα ελπιδοφόρο και μαχητικό πανελλαδικό κύμα αντίστασης χιλιάδων φοιτητών/τριών που με μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις και καταλήψεις που αναπτύχθηκαν σε όλη την χώρα, κατάφεραν να μπλοκάρουν την εφαρμογή του κατάπτυστου νομοσχεδίου ως προς τους σχεδιασμούς για την σύσταση πανεπιστημιακής αστυνομίας. Στα υπέρ αυτού του αγώνα συγκαταλέγεται η αναμφίβολα αρνητική συνθήκη διεξαγωγής του, η οποία χαρακτηρίστηκε από τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας και τις κλειστές σχολές. Η αναβολή της ίδρυσης της ΟΠΠΙ σηματοδότησε ως εκ τούτου μια μεγάλη νίκη κόντρα σε όλες τις συνθήκες και κόντρα σε όλα τα προγνωστικά πάνω στα οποία βασίστηκε ο κρατικός μηχανισμός για να προχωρήσει τα σχέδια του.

Το κράτος και η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας εκμεταλλεύτηκαν ως χρυσή ευκαιρία για την ενεργοποίηση των σχεδιασμών αστυνόμευσης των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων αυτή την πρωτόγνωρη συνθήκη που διαμόρφωνε η υγειονομική κρίση. Με τις σχολές ανοιχτές, οι σχεδιασμοί αυτοί, ως ήταν λογικό, θα έφερναν και τις ανάλογες αντιδράσεις. Για κακή τους τύχη, αντιδράσεις εκδηλώθηκαν και μέσα στο περιβάλλον ερημοποίησης των σχολών, που φαινομενικά ήταν το

τέλειο έδαφος για να εγκαθιδρυθεί η πανεπιστημιακή αστυνομία. Εντούτοις, απέτυχαν. Πώς άραγε θα συμβεί αυτό με τις σχολές ανοιχτές; Αυτό το ερώτημα θα απαντηθεί σύντομα. Αλλά έχοντας ως δεδομένο την παρακαταθήκη μιας νίκης που επιτεύχθηκε σε ένα δυσμενές χρονικό πλαίσιο, το πλεονέκτημα πλέον γέρνει προς την πλευρά του στρατοπέδου των αγωνιζόμενων που έχουν όλο τον χρόνο να προετοιμαστούν ενόψει του δεύτερου γύρου για να πετύχουν μια ακόμη, ελπίζουμε, συντριπτική νίκη.

Ήταν αναμενόμενο πως η ίδρυση της πανεπιστημιακής αστυνομίας θα βρισκόταν στην αιχμή της αντιπαράθεσης που νομοτελειακά θα συνεπέφερε η νέα εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Το σημείο αυτό χρήζει ιδιαίτερης προσοχής καθώς η αστυνόμευση έρχεται για να περιφρουρήσει την στόχευση για ένα επιχειρηματικό πανεπιστήμιο, που θα συγκλίνει όλο και περισσότερο με την καπιταλιστική αγορά και συνεπώς το ζήτημα της αστυνόμευσης είναι πρωτίστως ταξικό. Επιπροσθέτως, αποτυπώνει εναργώς και την αποτυχία των διαχρονικών βλέψεων για μια συθέμελη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, που μέσα στα χρόνια σκόνταψε ξανά και ξανά πάνω σε δυναμικούς αγώνες. Ακριβώς αυτούς τους αγώνες επιδιώκει να τοποθετήσει στο στόχαστρο ο κρατικός αυταρχισμός διαμέσου της ΟΠΠΙ, προκειμένου να εδραιωθεί η νέα νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα.

Όλα αυτά τα ζητήματα σχετικά με την νέα εκπαιδευτική αναδιάρθρωση επεξεργαστήκαμε και πραγματευτήκαμε την περσινή χρονιά στο Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής το οποίο παρέμεινε ζωντανό, ενεργό και δραστήριο μέσα στο lockdown. Πιστεύουμε ότι διατυπώσαμε σαφείς, έγκυρες και επαληθεύσιμες πολιτικές θέσεις οι οποίες αποκρυσταλλώνονται στο παρόν έντυπο, το οποίο συγκεντρώνει τα κείμενα που εκδόθηκαν σχετικά με το νομοσχέδιο Κεραμέως και τις κινητοποιήσεις που έλαβαν χώρα πριν και μετά την ψήφιση του.

Η επικαιρότητα των θέσεων που εμπεριέχονται σε αυτά τα κείμενα είναι δεδομένη. Σε μια περίοδο που ανακινείται η εφαρμογή των διατάξεων του νομοσχεδίου Κεραμέως με την έναρξη της εκπαίδευσης της ΟΠΠΙ και τον νέο κύκλο αστυνομικών εισβολών στα πανεπιστήμια, το πώς θα δράσουν οι αγωνιζόμενες δυνάμεις επικαθορίζεται από τον τρόπο με τον οποίο θα αναλύσουν τις εξελίξεις και σε ποιο στρατηγικό πλαίσιο θα κινηθούν. Με αυτό το σκεπτικό εκδίδουμε και το παρόν έντυπο με στόχο να τροφοδοτήσουμε και να εμπλουτίσουμε τον δημόσιο διάλογο ενόψει των νέων αγώνων που είναι προ των πυλών.

Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής

Ιανουάριος 2022

Για το νέο νομοσχέδιο σχετικά με την τριτοβάθμια εκπαίδευση

Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στην Ελλάδα έχουν περάσει από σαράντα κύματα, ανακυκλώνοντας στην ουσία τα περιεχόμενα τους ανά τα χρόνια και εμφανιζόμενες στο προσκήνιο κάθε φορά ως επιτακτική ανάγκη προς την κατεύθυνση της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης. Η επιτυχής ή όχι εφαρμογή τους σε κάθε περίοδο εξαρτιόταν εν πολλοίς από τους ισχύοντες συσχετισμούς στην ζωντανή ταξική πάλη. Σε κάθε περίπτωση, η ολοκλήρωση των αστικών επιδιώξεων στην εκπαίδευση δεν έχει στεφθεί ακόμα με επιτυχία και η “εκπαιδευτική μεταρρύθμιση” έχει αποτελέσει ένα διαχρονικό πρόβλημα και έναν κακό μπελά για όλες τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων.

Παρ’ όλες τις νίκες και τις κατακτήσεις των φοιτητικών αγώνων, η νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση βρίσκεται σε ισχύ και εφαρμόζεται με σταθερούς βηματισμούς με την ψήφιση μιας σειράς νομοσχεδίων που εδώ και μια δεκαπενταετία τουλάχιστον κατευθύνονται προς την όξυνση των ταξικών διαχωρισμών στην εκπαίδευση, την ολοένα και πιο στενή σύμπλευση της με τις ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς και την προσπάθεια “εξευρωπαϊσμού” των ελληνικών πανεπιστημίων κατά τα δυτικά πρότυπα.

Η ευθυγράμμιση του ελληνικού πανεπιστημίου με τα «ευρωπαϊκά νεοφιλελεύθερα πρότυπα» ήταν ανέκαθεν διακαής πόθος της εγχώριας αστικής τάξης. Η επίτευξη

«αποδοτικότερων» σπουδών με γνώμονα τα καπιταλιστικά συμφέροντα, η αυστηροποίηση των όρων εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και η ταυτόχρονη εντατικοποίηση του ρυθμού σπουδών, συναρθρώνουν το διαχρονικό αστικό φαντασιακό του «αποτελεσματικού» πανεπιστημίου. Αυτή η επιθυμητή “αποτελεσματικότητα” αξιολογείται όλο και περισσότερο υπό την λογική της αποκόμισης

**Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΞΕΚΙΝΗΣΕ...**

άμεσου κέρδους. Τα πανεπιστήμια οδεύουν προς την κατεύθυνση της επιχειρηματοποίησης και το έργο τους αξιολογείται σε μεγάλο βαθμό με ποσοτικά καπιταλιστικά κριτήρια. Ερευνητικά προγράμματα, μεταπτυχιακά και διδακτορικά δημιουργούνται καθ' υπόδειξη ιδιωτικών ή κρατικών επιχειρήσεων και τα αποτελέσματα των εργασιών τους απορροφώνται και εφαρμόζονται απευθείας στην αγορά. Έτσι, το πανεπιστήμιο στρατολογείται πλέον και άμεσα στην παραγωγική διαδικασία με την παραγωγή έτοιμου εμπορεύματος άμεσα αξιοποιήσιμου στην αγορά. Μέσα σ' αυτή την συνθήκη, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες καλούνται σε πολλές περιπτώσεις να υπηρετήσουν αυτό τον ρόλο με την άμισθη ή κακοπληρωμένη και επισφαλή εργασία τους μέσα σε ένα πανεπιστήμιο το οποίο διαμορφώνεται ως εργασιακό κάτεργο.

Η έννοια της «αποτελεσματικότητας» κατά τα αστικά πρότυπα, δεν είναι ασφαλώς, ταξικά ουδέτερη. Το «αμερικανικών προδιαγραφών» πανεπιστήμιο που

φαντασιώνεται η ελληνική αστική τάξη δεν στοχεύει στην μορφωτική αναβάθμιση της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ούτε ανταποκρίνεται σε κάποια δήθεν απόπειρα άμβλυσης των κοινωνικών ανισοτήτων. Αντίθετα, ταυτίζεται με το βάθεμα της ταξικότητας του πανεπιστημίου και την εργαλειοποίηση του ως εφεδρικό όχημα των αγορών. Ο μοναδικός προορισμός του «αποτελεσματικού» αστικού πανεπιστημίου είναι η αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου και η μονομερής λειτουργία του ως συμπληρωματικό στοιχείο της καπιταλιστικής αγοράς, με την έρευνα στραμμένη στα κέρδη και όχι στις κοινωνικές ανάγκες.

Στο επιχειρηματικό πανεπιστήμιο η γνώση δεν έχει αυταξία. Αποκτά νοηματικό περιεχόμενο ως τμήμα της επαγγελματικής κατάρτισης. Η κοινωνική της σημασία αποκόπτεται, άλλωστε είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη για κάθε σύστημα εκμετάλλευσης και εξουσίας. Έτσι λοιπόν, η «γνώση» περιορίζεται αυστηρά στοχοπροσηλωμένα στην εξειδίκευση εργατικού προσωπικού και την παροχή προσανατολισμένων γνωστικών εργαλείων με στόχευση την μεγιστοποίηση των παραγόμενων προϊόντων στην εργασιακή ζούγκλα. Ως εκ τούτου, η μορφωτική διάπλαση του «εκπαιδευτικού υποκειμένου» ισοδυναμεί με την υπεραπόδοση στην αγορά.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της αντίληψης συνιστά ο νόμος Γαβρόγλου. Η απόσπαση της παιδαγωγικής επάρκειας από ένα σύνολο τμημάτων, η υποβάθμιση των ανθρωπιστικών και κοινωνικών σπουδών, οι συγχωνεύσεις καθώς και η συρρίκνωση των

γενικών γνώσεων στα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια προγράμματα σπουδών στην κατεύθυνση της τεχνοκρατικής μονομέρειας του γνωστικού υπόβαθρου αποτέλεσαν ραχοκοκαλιά των εκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων στην περίοδο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Βέβαια, ο νόμος Γαβρόγλου είχε και πιο τρανταχτά σημεία στο πλαίσιο των νεοφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων, όπως η θεσμοθέτηση διδάκτρων στα μεταπτυχιακά και η ίδρυση ξενόγλωσσων τμημάτων. Για πολλούς/ες ίσως να πέρασε στα «ψιλά» η προσφορά του ΣΥΡΙΖΑ στο αστικό φαντασιακό και την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Ωστόσο, το νομοσχέδιο Κεραμέως δεν έπεσε από τον ουρανό.

Το νέο νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν συνιστά μια «ελληνική καινοτομία» ούτε αποδεικνύει τον «ακροδεξιό» χαρακτήρα της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης της Ν.Δ. Τα σιδηρόφρακτα πανεπιστήμια είναι μια πραγματικότητα που στην Ελλάδα έρχεται με μεγάλη καθυστέρηση εξαιτίας πολλαπλών τοπικών ιδιαιτεροτήτων, αλλά και λόγω των συσχετισμών πολιτικής δύναμης στα πανεπιστήμια. Στο εξωτερικό, οι μπάρες εισόδου και η αστυνόμευση έχουν θεσμοθετηθεί εδώ και πολλά χρόνια. Οι δε κυβερνήσεις που ενσάρκωσαν τα σιδηρόφρακτα πανεπιστήμια, κάθε άλλο παρά «χουντικές», «ακροδεξιές» ή «φασιστικές» ήταν. Μάλιστα, στα περισσότερα διεθνή παραδείγματα, οι κυβερνήσεις που προχώρησαν σε ανάλογες αναδιαρθρώσεις ήταν αριστερές και σοσιαλδημοκρατικές. Αυτό το γεγονός, καταρρίπτει και τους δορυφόρους της αξιωματικής αντιπολίτευσης (εντός ή εκτός κόμματος)

που ταυτίζουν την καταστολή στα πανεπιστήμια με ιδεολογικές εμμονές της κυβέρνησης.

Στην πραγματικότητα, η «εμμονή» με την αστυνόμευση των πανεπιστημίων, είναι μια αστική εμμονή για την προστασία του πανεπιστημίου ως εμπορεύματος. Οι προσδοκίες της κυβέρνησης αναφορικά με την αστυνόμευση δεν ισοδυναμούν με μια ιδεολογική στρατηγική. Αποτελούν μια «τακτική», έναν ενδιάμεσο στόχο για να εκπληρωθεί το σύνολο των αναδιαρθρώσεων στην αστική εκπαίδευση που τα προηγούμενα χρόνια δεν κατέστη δυνατό. Στον στρατηγικό ορίζοντα της κυβέρνησης, βρίσκεται μια σκληροπυρηνική νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση. Τίποτα πιο σκοτεινό από το ίδιο το αστικοδημοκρατικό πολίτευμα που υπηρετεί. Ούτε χούντες, ούτε ιδιώνυμα, ούτε εξορίες.

Η κοντόφθαλμη και μονομερής αντίληψη που στοχοποιεί την κυβέρνηση αποκλειστικά για θέματα καταστολής, μεταφέρει την πολιτική αντιπαράθεση στο γήπεδο του «δικαιωματισμού» με πρακτικό αποδέκτη τον ΣΥΡΙΖΑ. Αν το 2015 η αυταπάτη για την «ρήξη με τους δανειστές» και την «έξοδο από τα μνημόνια» έστρωσε το έδαφος για την «πρώτη φορά αριστερά», σήμερα η αριστερή αφομοίωση προετοιμάζεται με επίκεντρο την «αντιδημοκρατική καταστολή της κυβέρνησης». Μην αναδεικνύοντας τον ταξικό χαρακτήρα των αναδιαρθρώσεων και αποκόβοντας την κρατική καταστολή από την ταξική της μήτρα, η σείρα αντιπολίτευση απέναντι στην «κακιά δεξιά» οδηγεί ανεπιφύλακτα στην ανάθεση προς το δήθεν «λιγότερο κακό». Γιατί όταν η καταστολή λαμβάνεται ως «ξεβόλεμα» από τις εύκολες λύσεις, τότε και τα

ερμηνευτικά κριτήρια στρέφονται κι αυτά προς εύκολες αναγνώσεις.

Είναι λοιπόν ξεκάθαρο ότι οι αγώνες στο πανεπιστήμιο ή θα βασιστούν σε ένα αγωνιστικό στρατηγικό πλαίσιο που θα αντιλαμβάνεται συνολικά την ουσία των μεταρρυθμίσεων ή θα παράξουν ένα εκμεταλλεύσιμο πολιτικό κεφάλαιο για την αξιωματική αντιπολίτευση και τις παραφυάδες της. Αναμφίβολα δεν θα παράξει τίποτα για τον αναρχικό αγώνα. Ή πιο απλά: η ερμηνεία του μπατσο-σώματος ως «απειλή για τα στέκια μας» και όχι ως προπομπός παραπέρα σύγκλισης πανεπιστημίου/αγοράς, ιδιωτικοποιήσεων, διδάκτρων κ.λ.π., εκτός απ' το να προκαλεί γέλια στα κρατικά σκουπίδια, είναι και εξαιρετικά επικίνδυνη. Εξαιρετικά επικίνδυνη και για την ίδια την αντιμετώπιση του μπατσο-σώματος.

Στην Ελλάδα, ο διάλογος για την «εκπαιδευτική αναδιάρθρωση» καταγράφει εδώ και δεκαετίες την ταξική σύγκρουση γύρω από το πανεπιστήμιο και διαμοιράζει ισόποσα τις νίκες και τις ήττες. Η τοπική ιδιαιτερότητα έγκειται στην δομική συνάρτηση κοινωνικών αγώνων/ πανεπιστημίων, μια διαλεκτική σχέση που συνυφίνεται πριν, αλλά και κυρίως μετά την πτώση της δικτατορίας των συνταγματαρχών. Μεγάλοι αγώνες μπλόκαραν τολμηρούς σχεδιασμούς κυβερνήσεων και απέτρεψαν ριζικές αλλαγές. Ακόμη και σήμερα, οι όροι της πλήρους συμμόρφωσης του ελληνικού πανεπιστημίου με την νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα δεν είναι καθολικά ευνοϊκοί για τους κρατικούς σχεδιασμούς. Η ψήφιση του νομοσχεδίου εν μέσω lockdown και κλειστών σχολών

αξιοποιείται ως μια τεράστια ευκαιρία για να παίξει το κράτος μπάλα δίχως αντίπαλο. Εντούτοις, αυτή η συνθήκη δεν συνεπάγεται επ' ουδενί την ομαλή εφαρμογή των μέτρων με τις σχολές ανοιχτές. Εκεί θα κριθούν όλα.

Το αστυνομικό σώμα θα αντιμετωπιστεί στις σχολές και θα εισπράξει τις απαντήσεις που αρμόζουν. Οι κοινωνικά αμόρφωτοι εντολοδόχοι του κράτους δεν έχουν καμία θέση στα πανεπιστήμια. Η είσοδο τους θα επιφέρει πρωτοφανή διασάλευση της «ακαδημαϊκής ζωής» και θα συνοδευτεί με μεγάλες αντιδράσεις. Ασφαλώς, οι τραμπουκισμοί και ο καταδοτικός τους ρόλος δεν θα μείνει αναπάντητος από εμάς, τους φοιτητές και τις φοιτήτριες. Αλλά για να μην γίνει «κανονικότητα» η νέα αυτή συνθήκη απαιτείται ένας συνολικός, καθημερινός, διαρκής αγώνας. Και για να είναι νικηφόρος προϋποθέτει στρατηγική.

Το πανεπιστήμιο «δεν είναι δικό μας». Είναι ένας αστικός θεσμός που εξυπηρετεί συμφέροντα του υφιστάμενου οικονομικού και πολιτικού συστήματος. Δεν υπάρχει για να «στεγάζει επιθυμίες» και αναρχικά στέκια. Η πολιτική μας δράση στο πανεπιστήμιο είναι παρεμβατική και όχι δικαίωμα. Είναι κατάκτηση και όχι παραχώρηση. Και τα κεκτημένα εύκολα αμφισβητούνται, ειδικά σε περιόδους συστημικών κρίσεων. Η υπεράσπιση τους απαιτεί αυταπάρνηση, αγωνιστικές ευθύνες και επαναστατικό πρόταγμα που να μην επιτρέπει τον εφησυχασμό σε αυτά, στην διατήρηση ή στον πολλαπλασιασμό τους. Δεν παλεύουμε απλώς για να διατηρήσουμε μια κατάσταση, παλεύουμε για την Κοινωνική Επανάσταση. Κάθε άλλο

είναι ρεφορμιστική παπάτζα που όσο «μαχητικά» και «εξεγερτικά» κι αν πλασάρεται μπορεί να αφομοιωθεί σε μια στιγμή.

Από μια άλλη οπτική γωνία, το πανεπιστήμιο είναι πράγματι δικό μας. Είναι δικό μας στο μέτρο που όλα τα αγαθά, οι υπηρεσίες και τα προϊόντα παράγονται από την εργατική τάξη. Η γνώση, η τεχνολογία, τα μέσα παραγωγής αγαθών, έρευνας και υπηρεσιών μπορούν να περάσουν στην κυριότητα όλης της κοινωνίας, μόνο επαναστατικά. Σε αυτό το πλαίσιο, πέρα από την πρακτική αντίσταση στους σχεδιασμούς του κράτους και του κεφαλαίου, η στρατηγική δράσης στα πανεπιστήμια θα πρέπει να διασταυρώνεται με το πρόταγμα για μια άλλη κοινωνική οργάνωση της εκπαίδευσης πάνω στις διαχρονικές ελευθεριακές αξίες του αναρχισμού. Προς αυτή την κατεύθυνση, θα πρέπει να προσπαθήσει να διασυνδέσει και να συνολικοποιήσει τους μερικούς διεκδικητικούς αγώνες σε μια κοινή στρατηγική κατεύθυνση προς την επαναστατική προοπτική.

Να μετατρέψουμε την μέρα ψήφησης του νομοσχεδίου σε μέρα δυναμικής μάχης και αγώνα

Συλλογικοποίηση - Οργάνωση - Αγώνας σε κάθε σχολή

Αγώνας για την Κοινωνική Επανάσταση και την Αναρχία

24/01/2021

Καμία ανοχή στην παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ στις πανεκπαιδευτικές διαδηλώσεις

Το Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής καταδικάζει την παρουσία στελεχών, κομματικών μελών και πρώην υπουργών της μνημονιακής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ στην μεγάλη πανεκπαιδευτική διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 28 Ιανουαρίου ενάντια στο νέο νομοσχέδιο-έκτρωμα¹ που κατατέθηκε χθες στην Βουλή.

Δεν ξεχνάμε την «προσφορά» του πρώην κυβερνώντος κόμματος στους αστικούς σχεδιασμούς για την νεοφιλελευθεροποίηση των πανεπιστημίων. Δεν ξεχνάμε τον κατάπτυστο νόμο Γαβρόγλου και την ίδρυση επί πληρωμή ξενόγλωσσων προπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών,² την συγχώνευση τμημάτων, την επιβολή διδάκτρων στα μεταπτυχιακά προγράμματα και την απόσχιση της παιδαγωγικής επάρκειας από ένα πλήθος τμημάτων. Δεν ξεχνάμε τις μεταρρυθμίσεις στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση που βάθυναν τον εξετασιοκεντρικό χαρακτήρα των σχολείων, την επιπρόσθετη γνωσιακή τους αποστείρωση και την τεχνοκρατική τους μονομέρεια.

1. βλ. το κείμενο μας “Για το νέο νομοσχέδιο σχετικά με την τριτοβάθμια εκπαίδευση”

2. βλ. το κείμενο μας “Σχετικά με το νέο αγγλόφωνο τμήμα στην φιλοσοφική”

Δεν ξεχνάμε την αστυνομική καταστολή κατά την περίοδο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στο φοιτητικό κίνημα και τους εργαζόμενους/ες στην εκπαίδευση, τις άγριες επιθέσεις στα μαθητικά μπλοκ στις διαδηλώσεις της 6ης Δεκέμβρη, τις προσαγωγές και τις συλλήψεις, τις αστυνομικές εισβολές στα πανεπιστήμια και τις εκκενώσεις καταλήψεων «χωρίς επικοινωνιακά σόου» όπως δήλωνε ο ίδιος ο Τσίπρας.

Δεν ξεχνάμε την αφομοίωση των κοινωνικών αιτημάτων στην κυβερνητική ατζέντα του ΣΥΡΙΖΑ, ελλείπει ενός επαναστατικού κινήματος, τον ρόλο που διαδραμάτισε η «κυβέρνηση της αριστεράς» για τον εγκλωβισμό των ταξικών δυνάμεων στην ανάθεση στον αστικό κυβερνητισμό. Η αφομοίωση οδήγησε μεταξύ άλλων στην σιωπηρή αποδοχή του 3ου μνημονίου το 2015 και τρία χρόνια αργότερα στην δέσμευση για δημοσιονομική εποπτεία έως το 2060 με αντάλλαγμα την δήθεν «μεταμνημονιακή εποχή» που ήδη καταρρέει.

Το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης επενδύει στην εξαργύρωση των φοιτητικών αγώνων στην εκλογική κάλπη. Επενδύει στον μερικό τους χαρακτήρα και την αποκομμένη κριτική στην «αντι-δημοκρατική πολιτική της κυβέρνησης» η οποία αποσυνδέει την πανεπιστημιακή αστυνομία από την συνολικότερη εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και παρουσιάζει την σύσταση του

μπατσο-σώματος ως προϊόν εμμονής της δεξιάς και του Χρυσοχοϊδη. Σε αντίθεση με αυτές τις εκτός τόπου και χρόνου απόψεις που στρώνουν το έδαφος στην νέα ανάθεση, το νομοσχέδιο Κεραμέως δεν είναι παρά η προέκταση του νόμου Γαβρόγλου, ένας κρίκος στους διαχρονικούς αστικούς και κρατικούς σχεδιασμούς. Και ως τέτοιο το αντιμετωπίζουμε.

Από την πλευρά μας, καλούμε σε μαζική συμμετοχή στις πανεκπαιδευτικές κινητοποιήσεις και σε οργανωτική προετοιμασία «εκτροπής» της ημέρας ψήφησης, από μέρα διαμαρτυρίας σε μέρα μάχης. Και σε αυτό το πλαίσιο θεωρούμε αξιακή και πολιτική προϋπόθεση τον διωγμό με κάθε μέσο του ΣΥΡΙΖΑ από τις κινητοποιήσεις, καθώς και όσων διανοηθούν να στηρίξουν την παρουσία του, από όπου κι αν προέρχονται.

31/01/2021

Αγωνιστικό κάλεσμα στους δρόμους ενόψει της ψήφισης του νέου νομοσχεδίου

Την ίδια στιγμή που ανακοινώνονται πιο σκληρά μέτρα απαγόρευσης της κυκλοφορίας και μέσα σε μία συνθήκη που ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας βουλιάζει στην φτώχεια, την ανεργία και την ανασφάλεια, έρχεται προς ψήφιση το νέο νομοσχέδιο-έκτρωμα όσον αφορά την εκπαίδευση. Η τακτική της ψήφισης νομοσχεδίων εν μέσω lockdown, απαγόρευσης των συγκεντρώσεων και κλειστών πανεπιστημίων δεν μας εκπλήσσει. Σε κάθε περίπτωση, η παρούσα συγκυρία λειτουργεί ως μια χρυσή ευκαιρία για το κράτος για να εφαρμόσει μέσα σε μια περίοδο όξυνσης της συστημικής κρίσης μια σειρά από χρόνιους κρατικούς σχεδιασμούς και αστικές επιδιώξεις εις βάρος της εργατικής τάξης και της νεολαίας

Έτσι και το νομοσχέδιο που έρχεται προς ψήφιση αποτελεί ένα ακόμη βήμα πάνω σε μια μακρόχρονη κρατική πολιτική στην κατεύθυνση της ολοκλήρωσης της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης στην εκπαίδευση. Λαμβάνοντας την σκυτάλη μετά από 4,5 χρόνια μνημονιακής διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ η οποία έδωσε κομβικές ανάσες στο αστικό σύστημα και ενσωμάτωσε σε μεγάλο βαθμό τις κοινωνικές αντιστάσεις, η ΝΔ έρχεται με την όξυνση της αντιδραστικότητας στην πολιτική της να επιβάλλει στο ακέραιο την νεοφιλελεύθερη ατζέντα της.

Το προς ψήφιση νομοσχέδιο κινείται προς την ευθυγράμμιση του ελληνικού πανεπιστημίου με τα “νεοφιλελεύθερα δυτικά πρότυπα”. Επαναφέρει μια σειρά από ρυθμίσεις που εντείνουν τις ταξικές ανισότητες στην εκπαίδευση και εντατικοποιούν τους ρυθμούς φοίτησης. Προσανατολίζεται προς ένα πανεπιστήμιο που θα χωράει μόνο τους πιο “αποδοτικούς”, οι οποίοι θα πρέπει να ενσωματώνονται άμεσα στην αγορά εργασίας. Ανοίγει τον δρόμο προς την ιδιωτική εκπαίδευση και την περαιτέρω επιχειρηματικοποίηση του πανεπιστημίου.

Η ίδρυση σώματος πανεπιστημιακής αστυνομίας και οι λοιπές ρυθμίσεις περί καταστολής και επιτήρησης εντός των πανεπιστημίων συνδέονται άρρηκτα με το σύνολο των ρυθμίσεων του νομοσχεδίου και έρχονται για να περιφρουρήσουν την ίδια την ουσία τους. Έρχονται να περιφρουρήσουν την ουσία του “αποτελεσματικού” πανεπιστημίου που θα βρίσκεται σε απόλυτη σύμπλευση με την αγορά εργασίας και τα κρατικά συμφέροντα και που θα στρέφεται στην καπιταλιστικά προσοδοφόρα έρευνα από την οποία θα παράγει κέρδος. Ένα πανεπιστήμιο που θα είναι πλήρως απονεκρωμένο και αποστειρωμένο από τις κοινωνικές/ταξικές αντιστάσεις και την ριζοσπαστική πολιτική δράση.

Η επιτυχής ή όχι εφαρμογή των κρατικών σχεδιασμών στην εκπαίδευση θα κριθεί στην πράξη. Θα κριθεί μέσα από την καθημερινή ταξική πάλη και την εκδήλωση της εντός των πανεπιστημίων, θα κριθεί από τις μαχητικές αντιστάσεις και τους αγώνες των φοιτητών και των φοιτητριών. Οι μαζικές κινητοποιήσεις των φοιτητών τις

τελευταίες εβδομάδες σπάνε στην πράξη τα μέτρα για την απαγόρευση των συγκεντρώσεων και δίνουν τον τόνο ενόψει της συνέχισης του αγώνα. Οι ένστολοι φρουροί του κράτους που θα εγκατασταθούν μέσα στα πανεπιστήμια για να διαφυλάξουν τα κέρδη του αστικού πανεπιστημίου και την εφαρμογή των κρατικών επιδιώξεων θα πρέπει να λάβουν τις απαντήσεις που τους αξίζουν από τους ίδιους τους αγωνιζόμενους φοιτητές.

Η δράση μας μέσα στο πανεπιστήμιο ως φοιτητές/τριες και ως αναρχικοί ποτέ δεν μας παραχωρήθηκε. Αντίθετα κερδήθηκε μέσα από μαχητικούς, μακρόχρονους και επίπονους αγώνες. Μαθαίνοντας, λοιπόν, από τα λάθη και τις ανεπάρκειες των αγώνων του παρελθόντος μέσα σε μια περίοδο που ολοένα και περισσότερα κεκτημένα καταλύονται οφείλουμε να δώσουμε στους αγώνες μια νέα προοπτική προς επαναστατική κατεύθυνση, μια νέα οργανωτική μορφή που θα συμβαδίζει με τα πολιτικά

περιεχόμενα τους και θα δώσει απαντήσεις και νίκες έναντι στην κρατική και καπιταλιστική επέλαση. Διατηρώντας την ταξική μνήμη και συνείδηση μας γνωρίζουμε πως η λύση δεν βρίσκεται ούτε στην ανάθεση σε κάποιο κόμμα ούτε στη ηττοπάθεια και την παραίτηση. Να περάσουμε στην αντεπίθεση ενάντια στους κρατικούς σχεδιασμούς.

Όλοι/ες την ημέρα ψήφησης του νομοσχεδίου στην πανεκπαιδευτική πορεία

Τετάρτη 10/02 στα Προπύλαια και το απόγευμα την ώρα ψήφησης

Οργάνωση - Συλλογικοποίηση - Αγώνας μέσα κι έξω από τις σχολές

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

10/02/2021

Για τις διαδηλώσεις της 10ης Φεβρουαρίου

Στις 10 του Φλεβάρη, δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και φοιτήτριες βγήκαν στους δρόμους σε όλη την Ελλάδα για να διαδηλώσουν ενάντια στις επιχειρούμενες εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις. Από άκρη σε άκρη, δόθηκε μια πρώτη ηχηρή απάντηση στο νέο νομοσχέδιο που βαθαίνει τους ταξικούς φραγμούς στην ανώτατη εκπαίδευση και θεσμοθετεί την περιφρούρηση τους από ένστολους κρατικούς δολοφόνους.

Οι μαζικές κινητοποιήσεις όλων αυτών των εβδομάδων είναι ένα πρώτο σπουδαίο βήμα. Η πραγματοποίησή τους εν μέσω απαγόρευσης κυκλοφορίας και υγειονομικής κρίσης, με παγιωμένους αρνητικούς συσχετισμούς και με πολύχρονη πλέον οπισθοχώρηση των ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων, συνιστά έναν μικρό «θρίαμβο». Έναν «θρίαμβο» όμως ιδιαίτερα

ρευστό που μπορεί εύκολα να αφομοιωθεί εξ αριστεράς και να στρέψει το ενδιαφέρον της αντιπαράθεσης στους κοινοβουλευτικούς διαπληκτισμούς και την εκλογική

ανάθεση. Γι' αυτό, η «ατομική ευθύνη» όλων των συμμετεχόντων στις διαδηλώσεις, όλων των αγωνιζόμενων στα πανεπιστήμια φέρει βαρύτητα. Το πού θα οργανωθούν, με ποιους θα συνεργαστούν, με ποια ιδεολογικά/πολιτικά και στρατηγικά κριτήρια θα συνεχίσουν τον αγώνα εντός των σχολών, θα κρίνει και το αποτέλεσμα αυτού του αγώνα.

Η «επόμενη μέρα» από την ψήφιση είναι η πιο σημαντική. Η συλλογικοποίηση, η οργάνωση και ο αγώνας εντός των σχολών θα διαμορφώσει τους συσχετισμούς δύναμης στα πανεπιστήμια όχι μόνο για τους επόμενους μήνες, αλλά και για τα επόμενα χρόνια. Το δυνάμωμα μιας άλλης προοπτικής αγωνιστικής δράσης και οργανωτικής συγκρότησης στα πανεπιστήμια θα επιβεβαιώσει την εφαρμογή ή όχι των αναδιαρθρώσεων, αλλά και θα καθορίσει τον χαρακτήρα και το επίπεδο της έντασης των αγώνων που θα ακολουθήσουν.

Στην Αθήνα στις 10 του Φλεβάρη, η κρατική τρομοκρατία προσέκρουσε πάνω στην αποφασιστική τόλμη πολλών διαδηλωτών/τριών που συγκρούστηκαν με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής. Σε δύο τουλάχιστον σημεία,

οι συντονισμένες επιθέσεις με μολότοφ, πέτρες, ναυτικές φωτοβολίδες και άλλα μέσα, όρθωσαν ένα τείχος στις διμοιρίες των ματ που απομακρυσμένα και χωρίς βούληση άμεσης εμπλοκής απενεργοποιήθηκαν. Αυτές οι πρακτικές αντίστασης πρέπει να διαχυθούν, να οικειοποιηθούν και να αγκαλιαστούν απ' την αγωνιζόμενη νεολαία των σχολών και των σχολείων, τόσο για λόγους αυτοπροστασίας των αγώνων (αυτοάμυνα) όσο και για την νικηφόρα έκβαση τους. Τίποτα στην ιστορία δεν κερδήθηκε αναίμακτα και τίποτα δεν θα κερδηθεί αφήνοντας τις κρατικές κουστωδίες να δρουν ανεξέλεγκτες.

Αντίθετα, το σώμα της διαδήλωσης δεν κατόρθωσε να αποκρούσει την επικουρική συνδρομή των μηχανοκίνητων συμμοριών «ΔΡΑΣΗ», που μπαμπέσικα και θρασύδειλα επιτέθηκαν στην “πλάτη” της διαδήλωσης. Η αποτελεσματική αντιμετώπιση αυτού του κρατικού τάγματος συνιστά άμεσο πολιτικό, αγωνιστικό και επαναστατικό καθήκον. Το χτύπημα αυτού του σώματος που δεν διαθέτει δακρυγόνα και δεν επιχειρεί κατά μέτωπο, μπορεί να επιτευχθεί και μάλιστα χωρίς την επιστράτευση ιδιαίτερα αναβαθμισμένων στρατηγικών δράσης. Οι λακέδες της «ΔΡΑΣΗ» δεν είναι ανίκητοι. Είναι ένα ασυντόνιστο τσούρμο έμμισθων τραμπούκων που χτυπούν χουλιγκάνικα και χωρίς καμία επιχειρησιακή πειθαρχία. Η «αυτοπεποίθηση» που τους αυξάνει η πολιτική κάλυψη των αφεντικών τους, ο ακριβός εξοπλισμός και η θεσμική ασυδοσία, θα τσακιστεί στους δρόμους και σύντομα.

Σε κάθε περίπτωση, η υπεράσπιση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων σε αυτή την κρίσιμη συγκυρία προϋποθέτει την οργάνωση της συλλογικής αυτόαμυνας, την ανάπτυξη δομών αντιμετώπισης των κρατικών ταγμάτων εφόδου και την περιφρούρηση της αγωνιστικής πάλης με αποτελεσματικές μεθόδους δράσης. Η θυματοποίηση, η μετατόπιση του διαλόγου στην σφαίρα των αστικών δικαιωμάτων και η μονοπώληση των «κινηματικών» εικόνων με πλάνα που οξύνουν τον φόβο και όχι το αγωνιστικό πάθος, ούτε μπλοκάρουν, ούτε αποδυναμώνουν την κρατική καταστολή.

Η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων, η οργάνωση αγωνιστικών σχεδιασμών και η συλλογικοποίηση σε όλες τις σχολές θα τους συντρίψει.

Δύναμη στους συλληφθέντες και τις συλληφθείσες στα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια σε όλη την Ελλάδα

Συλλογικοποίηση τώρα στις σχολές, για την οργάνωση της επόμενης ημέρας

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

13/02/2021

Να κάνουμε τα πανεπιστήμια κάστρα αντίστασης και αγώνα

Το νέο νομοσχέδιο του υπουργείου παιδείας ψηφίστηκε στην βουλή σε μια περίοδο με τα πανεπιστήμια κλειστά και την ακαδημαϊκή λειτουργία παροπλισμένη εδώ και έναν χρόνο. Αυτή η τακτική επικύρωσης νομοσχεδίων σε «νεκρό χρόνο» είναι ιδιαίτερα γνώριμη και προϋπήρχε των lockdown. Εκφραζόταν με την ψήφιση νόμων για την τριτοβάθμια εκπαίδευση κατά τους θερινούς μήνες, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τον νόμο Διαμαντοπούλου το 2011 και το πρώτο νομοσχέδιο της κυβέρνησης της Ν.Δ. το καλοκαίρι του 2020. Και τα δύο αυτά νομοσχέδια αφορούσαν, εκτός των άλλων, την θεσμική κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Το νομοσχέδιο «Κεραμέως» συμπυκνώνει διαχρονικούς πόθους του κεφαλαίου για την περαιτέρω επιχειρηματική αξιοποίηση του πανεπιστημίου, με μέτρα που ορίζουν την εντατικοποίηση των σπουδών και οξύνουν τους ταξικούς διαχωρισμούς στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, τα μέτρα αστυνόμευσης και ελέγχου που συμπεριλαμβάνονται στο νομοσχέδιο έρχονται ως ένα αναγκαίο συμπλήρωμα της “εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης” με σκοπό την διασφάλιση της ομαλής εφαρμογής της και της προστασίας του πανεπιστημίου ως εμπορεύματος. Το “εξευρωπαϊσμένο” ελληνικό πανεπιστήμιο που ευαγγελίζονται οι κρατικοί αξιωματούχοι αντικατοπτρίζει το αστικό φαντασιακό για ένα πανεπιστήμιο που από την μία πλευρά θα παράγει

ανεμπόδιστα την γνώση και την έρευνα με γνώμονα μόνο τα καπιταλιστικά κέρδη και όχι τις κοινωνικές ανάγκες και από την άλλη πλευρά θα παράγει με ταχείς ρυθμούς το πειθήνιο εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό που θα στελεχώνει τα γρανάζια της παραγωγής ανάλογα με τις ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς.

Το πρόσφατα ψηφισμένο νομοσχέδιο δεν εμφανίστηκε ως κεραυνός εν αιθρία. Αποτελεί την συνέχεια όλων των προηγούμενων νομοσχεδίων για την ανώτατη εκπαίδευση και έρχεται για να επιταχύνει τις διαδικασίες μιας συθήμελης νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης, που τις τελευταίες δεκαετίες προωθείται από όλες τις κυβερνήσεις, αλλά με πολύ αργούς βηματισμούς, γεγονός που συνιστούσε αγκάθι στην υλοποίηση των κρατικών σχεδιασμών. Η στιγμή της «επιτάχυνσης», ασφαλώς και δεν ήταν τυχαία, αφού τώρα οι συνθήκες είναι ιδανικές για το προχώρημα μιας αντιδραστικής επιβολής ενός υπερπακέτου μέτρων. Ιδανικές, τουλάχιστον φαινομενικά, καθότι στην πράξη συνάντησαν αποφασιστικές αντιστάσεις, πρωτόγνωρες από το 2015 και ύστερα, περίοδος κατά την οποία οι ριζοσπαστικοί ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες υποχώρησαν ως αποτέλεσμα της αριστερής αφομοίωσης και εν συνεχεία της κοινωνικής απογοήτευσης που επέφερε η εκλογή και η διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ.

Η κρατική αυταρχικότητα η οποία προσέκρουσε πάνω στα εξεγερσιακά γεγονότα της Νέας Σμύρνης, ήρθε για να διασφαλίσει την παγίωση βίαιων αναδιρθρώσεων. Ως μέσο και όχι ως αυτοσκοπός. Η αναδιάρθρωση του πανεπιστημίου είναι κομμάτι αυτής της συνολικότερης

καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, που ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία που η συστημική κρίση μαίνεται, γίνεται όλο και πιο αδίστακτη. Η συνθήκη των lockdown ήταν μια «χρυσή ευκαιρία» για να περαστεί μια αντιδραστική «ατζέντα» για την εκπαίδευση, με μια διττή στόχευση, αξεδιάλυτη ως προς τα περιεχόμενα της: την ισοπέδωση κεκτημένων δεκαετιών και την εφαρμογή μιας σειράς νεοφιλελευθέρων μέτρων.

Οι φοιτητικοί αγώνες οι οποίοι αναπτύχθηκαν ενάντια στο νομοσχέδιο Κεραμέως έδωσαν ένα πρώτο μήνυμα στους κρατικούς αξιωματούχους και τους έμμισθους φρουρούς τους που θέλουν να εγκαταστήσουν μέσα στα πανεπιστήμια, ότι η εφαρμογή των σχεδιασμών τους θα αποδειχθεί ιδιαίτερη δύσκολη και πολύ πιθανά ανεπιτυχής. Χιλιάδες φοιτητές και φοιτήτριες έσπασαν στην πράξη την απαγόρευση κυκλοφορίας και τους φωτογραφικούς νόμους για την απαγόρευση των συγκεντρώσεων και πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων διαδηλώνοντας ενάντια στο νομοσχέδιο και την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.

Οι αντιστάσεις οι οποίες συνεχίστηκαν και μετά την ψήφιση προεικόνισαν εικόνες από το σύντομο μέλλον με καταλήψεις στα πανεπιστήμια και συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις γύρω από αυτά. Δεν ξεχνάμε τις εικόνες κρατικής βίας, τον τραμπουκισμό των φοιτητών κατά την απόπειρα εκκένωσης της –τότε- κατειλημμένης πρυτανείας του ΑΠΘ, υπό τις εντολές του πρύτανη, καθώς και την βίαιη αποπομπή τους ακόμη και μετά την

ανακοίνωση, από μέρος των φοιτητών, της επικείμενης παύσης της κατάληψης. Η δυναμική των αγώνων του προηγούμενου διαστήματος αφήνουν μια παρακαταθήκη και εμπειρία ενόψει της συνέχειας. Το ζητούμενο βέβαια σχετικά με τους αγώνες που προηγήθηκαν και με αυτούς που έπονται είναι η κατεύθυνση που θα τους δώσουμε, οι αιχμές και η στοχοθεσία που θα θέσουμε.

Τα πανεπιστήμια, αναμφίβολα δεν αποτελούν έναν ξεχωριστό μικρόκοσμο. Δεν είναι μια αυτονομημένη θεσμική οντότητα μέσα στον καπιταλισμό και το κράτος. Δεν είναι «χώροι ελευθερίας» που πλέον «στρατιωτικοποιούνται». Σε κάθε μορφή τους, φρουρούμενα ή μη, τα πανεπιστήμια έχουν συγκεκριμένο ρόλο για την συστημική λειτουργία, τόσο για την στελέχωση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, όσο και για την ιδεολογική διάπλαση των νέων. Συνεπώς, ο αγώνας ενάντια στις μεταρρυθμίσεις δεν θα πρέπει να εξωραΐζει το αστικό πανεπιστήμιο, ούτε να γίνεται αντιληπτός ως αποσυνδεδεμένος από τους υπόλοιπους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες.

Στους αγώνες των ημερών μας αρθρώνεται διαλεκτικά μια κοινωνική και ταξική πόλωση που αναπόφευκτα θα οξυνθεί παραπέρα. Από την μία, ξετυλίγεται μια αδιάλλακτη αντεργατική, αντεκπαιδευτική και αντικοινωνική καθεστωτική εκστρατεία, ενταγμένη στο πλαίσιο της 12ετους συστημικής κρίσης και της προσπάθειας μεταβίβασης του κόστους της στην κοινωνική βάση. Αυτή η εκστρατεία θα λάβει πολεμικό χαρακτήρα με την εξαπόλυση μιας βιαιότερης ταξικής και κοινωνικής επίθεσης που θα εκδηλωθεί για την σωτηρία

του κεφαλαίου και των τραπεζών από το νέο επεισόδιο της κρίσης και την νέα ύφεση. Στον αντίποδα, η κοινωνική ανυπακοή εκφράζεται εδώ και μήνες με πολλαπλές αφορμές και προδιαγράφει πολλές εικόνες «Νέας Σμύρνης» στο μέλλον.

Ωστόσο, δεν μπορούμε να αξιώνουμε νικηφόρους αγώνες εάν δεν υπάρχει μια εναργής αποκρυστάλλωση των σκοπών τους. Και αυτή η παραδοχή αφορά το σύνολο των αγώνων που διεξάγονται την εποχή που διανύουμε, εντός και εκτός πανεπιστημίου. Αντίστοιχα, δεν πρέπει να αγνοούμε, ότι ακόμη και μια πρόσκαιρη νίκη ή μια κυβερνητική υποχώρηση δεν είναι ικανή να ανοίξει τον δρόμο για την ανατροπή του καπιταλισμού και το κράτους, ούτε απαραίτητα να προκαλέσει ρήγμα στην κυριαρχία τους. Αν η διεκδίκηση μιας «μερικής» νίκης δεν διασυνδέεται στρατηγικά με ένα ανατρεπτικό επαναστατικό πρόταγμα τότε πιθανόν να αποτελέσει προπομπό μιας γενικότερης και ιδιαίτερα σφοδρής στρατηγικής ήττας.

Οι αγώνες του σήμερα εκφράζουν τις ανάγκες χιλιάδων ανθρώπων. Μέσα σε αυτούς τους αγώνες διασταυρώνονται μεγάλες κοινωνικές δυνάμεις με κοινά ταξικά και κοινωνικά συμφέροντα αλλά και ανταγωνιστικοί πολιτικοί σκοποί. Οι πολιτικές δυνάμεις που εισέρχονται σε αυτούς (π.χ. στις κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο Κεραμέως) ούτε είναι και ούτε θα μπορούσαν ποτέ να είναι «ενωμένες» κάτω από τον ίδιο σκοπό. Άλλες είναι οι επιδιώξεις των κομμουνιστικών κομμάτων και της αριστεράς και άλλες οι δικές μας, των αναρχικών. Απ' την πλευρά μας, δεν είμαστε καθόλου πρόθυμοι/ες να αγωνιστούμε ενάντια σε νομοσχέδια και

μεταρρυθμίσεις που θα οδηγήσουν στην ανάθεση και τον εγκλωβισμό στην κάλπη.

Παράλληλα στεκόμαστε ενάντιοι στον αριστερό τρόπο δράσης, ο οποίος δεν εστιάζει στην ουσιαστική επίθεση τόσο στις σχεδιαζόμενες αναδιαρθρώσεις όσο και στην ίδια την φύση του εκπαιδευτικού συστήματος εντός του καπιταλισμού, αλλά περιορίζεται σε ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο κινήσεων (λ.χ πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια) οι οποίες στην πραγματικότητα ικανοποιούν μια ανάγκη ηθικής πραγμάτωσης απέναντι σε ένα αγωνιστικό καθήκον, προβάλλοντας μια δήθεν μαχητικότητα, καθώς δεν εμπνέονται από μια βαθύτερη επαναστατική πνοή, αλλά προχωρούν υπό τη σκιά της κάλπης και σε παράλληλη κίνηση με την κομματική γραμμή. Όπως έχει δείξει και η ιστορία, όσο οι αγώνες δεν νοηματοδοτούνται από μια επαναστατική προοπτική, τόσο ελλοχεύει ο κίνδυνος να «νοηματοδοτηθούν» από συστημικές εφεδρείες και αριστερούς καπηλευτές και να αποτελέσουν εργαλείο εκλογικής εξαργύρωσης και κυβερνητικής αυταπάτης.

Οι αγώνες μας νοηματοδοτούνται από το όραμα μιας νέας κοινωνίας. Οι αγώνες έχουν αυτοτέλεια αλλά όχι αυταξία. Δεν είναι αυτοσκοπός αλλά μέσο επίτευξης σκοπών. Εάν δεν γνωρίζεις που θέλεις να κατευθυνθείς μέσα από τον αγώνα, η ιστορία σε αφανίζει. Κι αυτό είναι πλήρως αποδεδειγμένο ακόμα και από την πρόσφατη ιστορία στον ελλαδικό χώρο. Σε ανάλογους αγώνες με τους σημερινούς «πάτησε» ο ΣΥΡΙΖΑ για να γίνει κυβέρνηση και το ίδιο επιχειρεί και τώρα. Να εκμεταλλευτεί την μερικότητα τους, να κεφαλαιοποιήσει τα

αδιέξοδα των αγώνων που δεν βλέπουν την επόμενη μέρα και δεν διασυνδέουν το περιεχόμενο τους με ένα συνολικό ανατρεπτικό πρόταγμα. Νομοτελειακά, η απουσία ενός συνολικού επαναστατικού προτάγματος περιορίζει τους αγώνες στην «μερικότητα» και συνακόλουθα είτε στην ήττα, είτε την αφομοίωση.

Η επιτυχής ή όχι εφαρμογή των μέτρων που ψηφίστηκαν θα φανεί στην πράξη. Οι αντιστάσεις, η δυναμική και η κατεύθυνση που θα λάβουν θα καθορίσει εν πολλοίς το αποτέλεσμα. Η είσοδος των πανεπιστημιόμπατων στις σχολές και η εφαρμογή των μέτρων που ψηφίστηκαν θα πρέπει να βρουν τις απαντήσεις που τους αρμόζουν από την αγωνιζόμενη νεολαία. Οι καταλήψεις διαρκείας οι μαζικές διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις είναι τα στοιχεία εκείνα που θα πρέπει να “εγκαινιάσουν” την επιστροφή στην “ακαδημαϊκή λειτουργία”.

Ως Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής καλούμε τους φοιτητές και τις φοιτήτριες σε συγκρότηση σταθερών συνελεύσεων βάσης σε κάθε σχολή και από τα κάτω οργάνωση του αγώνα. Να οργανωθούμε και να δημιουργήσουμε από κοινού μια γερή βάση για μαχητική απάντηση στους κρατικούς σχεδιασμούς. Προτάσσουμε την απαξίωση των κομματικών παρατάξεων και των ρεφορμιστών κάθε είδους («κομματικών» και «κινήματικών»). Οργανωνόμαστε για να μετατρέψουμε τα πανεπιστήμια σε κάστρα του αγώνα για την Κοινωνική Επανάσταση, κοιτίδα πολιτικοποίησης της νεολαίας και να το στρέψουμε ως όπλο ιδεολογικής χειραγώγησης, στα μούτρα του κράτους και των αφεντικών. Παλεύουμε για την ελευθεριακή και εξισωτική οργάνωση της

εκπαίδευσης σε μια άλλη κοινωνία, ακρατική και αταξική, στην βάση των αναρχικών προταγμάτων. Μια κοινωνία που θα χτιστεί πάνω στα συντρίμια του καπιταλισμού και του κράτους.

29/05/2021

Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ

Θέλουν ένα πανεπιστήμιο που θα
χωράει όλο και λιγότερους
Για να εξυπηρετεί όλο και
περισσότερο τα συμφέροντα των
αφεντικών και του κράτους

- Πανεπιστημιακή αστυνομία
- Κάρτες εισόδου
- Νέο πειθαρχικό για φοιτητές
- Ελάχιστη βάση εισαγωγής

Τι άλλο να περιμένουμε;

**ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ
ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ
ΝΑ ΞΑΝΑΚΑΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ
ΚΑΣΤΡΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ**

Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής

